

Plinătate de bucurie

Ioan 15-17

Philip Willis

Online începând de la: 20.03.2023, Actualizat: 20.03.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Printre credincioșii adevărați nu există nimic care să lipsească mai mult decât bucuria spirituală. De partea lui Dumnezeu totul este strălucitor. Locul nostru înaintea lui Dumnezeu este primirea noastră în Cel preaiubit. Privilegiul nostru este să avem parte de părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său - în cercul dragostei divine. Ce har minunat că Dumnezeu vrea să ne primească! „Așa cum este *El*, așa suntem și *noi* în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17).

Multiple sunt cauzele care ne împiedică să savurăm ceea ce ne este dat în Hristos. Există poveri, care ne împiedică, păcate, care ne chinuie, și satan, care încearcă să ne lege picioarele și să ne împiedice; dar nu este nicio necesitate să ne lăsăm biruiți. Dumnezeu este pentru noi, iar Duhul Sfânt ne întărește. Dacă Îl întristăm, El nu va fi liber să ne slujească prezentându-ne pe Hristos. În Evanghelia după Ioan, Domnul vorbește despre bucurie

1. cu privire la ascultare (Ioan 15),
2. cu privire la dependență (Ioan 16),
3. cu privire la separare (Ioan 17).

Vrem să privim aceste aspecte în detaliu:

1. În Ioan 15.9, Domnul îi asigură pe ucenici de dragostea Sa pentru ei. Dragostea Lui pentru noi se măsoară cu dragostea Tatălui pentru El. Au interiorizat inimile noastre acest adevăr minunat? În ciuda tuturor nestatorniciei și slăbiciunilor noastre, dragostea Domnului pentru noi este aceeași; ea nu se poate schimba, deoarece este divină și veșnică. El nu ne va iubi nici mai puțin, nici mai mult; cu toate acestea, putem pierde bucuria dragostei Sale, pentru că nu căutăm să Îi fim pe plac, umblând pe calea voinței Sale. Fericirea se află în ascultare, dar acest lucru necesită să ne lăsăm pe noi înșine deoparte și să renunțăm la propria noastră voință. S-ar putea să nu fim întotdeauna dispuși să facem acest lucru. Dar Domnul Însuși ne dă un bun exemplu (vezi Ioan 15.10).
2. În Ioan 16.24 găsim sursa noastră de ajutor în timpul absenței Sale. Ce am putea cere mai mult? Noi trebuie să cerem Tatălui în Numele Lui. Rugăciunea este expresia dependenței. Cât de binecuvântați suntem atunci când știm că suntem slabi în noi înșine și, prin urmare, ne bazăm în întregime pe Domnul ca sursă de ajutor. Să știm că suntem slabi în noi înșine - aceasta este calea spre puterea divină. Pavel se lauda cu ceea ce îl făcea mic în fața oamenilor, astfel încât puterea lui Hristos să se odihnească asupra lui. Ascultarea și dependența sunt inseparabile. Domnul nu ne va susține pe o cale pe care am conceput-o noi înșine. O cale aleasă de noi înșine este cauza lipsei evidente de bucurie în rândul poporului lui Dumnezeu. În Psalmul 81 găsim un exemplu impresionant referitor la ceea ce a pierdut Israel prin neascultarea sa. Domnul îi îndeamnă cu cuvintele: „Deschide-ți gura larg și o voi umple” (Psalmul 81.10). Cu toate acestea, ei nu au vrut să asculte de vocea Sa, iar mai târziu în psalm (Psalmul 81.11-16), Dumnezeu deplânge ceea ce au pierdut. Adesea suntem ca ei în necredința noastră, încercând să facem ceva mai bun pentru noi înșine decât face Dumnezeu pentru noi, și astfel suntem jefuiți de binecuvântarea care se află în simpla dependență. Domnul este ajutorul nostru (Evrei 13.5,6).

3. În Ioan 17, Domnul Își ia poziția pe temeiul răscumpărării împlinite. El Își plasează ucenicii în propria Sa poziție înaintea Tatălui Său, iar ei sunt trimiși în lume pentru a-L reprezenta pe Domnul. Separarea Sa (punerea Sa deoparte) de toate de aici este măsura punerii noastre deoparte. Noi suntem sfințiți în conformitate cu locul pe care El l-a luat pentru noi. Ce onoare ne-a acordat El! Ah!, cerem harul de a trăi la înălțimea demnității morale a unei astfel de poziții. Întotdeauna ar trebui să ne străduim să fim puși deoparte (separați) în inimă și în căile noastre. Ar trebui să trăim pentru Hristos, ocupând de dragul Lui sfera în care El ne-a așezat. Atunci bucuria Lui ne va umple inimile. Este important să menținem o separare sfântă de această lume care murdărește. Orice compromis împiedică ca bucuria Sa să devină o realitate în noi. Prietenia lumii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu (Iacov 4.4). Nimic nu este mai insidios și mai subtil decât asemănarea cu lumea. Ea se va strecura cu siguranță în noi dacă nu suntem vigilenți. Ar trebui să căutăm harul de a o respinge în mod absolut. 1 Ioan 2.16 împarte lumea în două domenii: (a) satisfacerea de sine însuși și (b) înălțarea de sine. Fiecare se poate testa pe sine în privința acestor două lucruri. Noi suntem chemați să călcăm pe urmele lui Hristos respins. (Citește Galateni 6.14 și Romani 12.2.)

Tradus de la: [Fülle von Freude](#)

Extras din „Fullness of Joy” (în *The Christian's Friend and Instructor*, vol. 23, 1896, pag. 33-38); în *Scripture Quarterly*

Sursa: <https://www.stempublishing.com>